

Sursum corda lelkigyakorlat

Hatodik hét - Nagyhét

Egyszer fent, máskor lent. Virágvasárnap után kezdődik a nagyhét. Az öröm és a szenvedés megkerülhetetlenül jelen van az életünkben. Mindkettővel van dolgunk. Mit tehetünk, hogyan értsük jól életünk emelkedett és mélybe zuhanó eseményeit? Jézusra figyelünk, aki minden utunkon, életünk minden eseményében, egészen a célig velünk van.

“Ha Máriával szeretetszövetséget kötök, mindent neki áldozok. Ő ismeri az én szeretetemet. Nekem ajándékozza egész anyai gondoskodását és szeretetét. Ha Isten úgy akarja, megóv a szenvedéstől vagy megédesíti a szenvedést. Ha minden dolog és esemény fölött és mögött Isten szeretetét és bölcsességét látjuk, akkor mindig és mindenütt boldogok és jókedvűek leszünk.”

(Kentenich atya)

Flüei Szent Miklós mondta: „Én Uram, én Istenem, vedd el tőlem mindenem, ami gátol Feléd. Én Uram, én Istenem, add meg nekem mindenem, ami segít Feléd. Én Uram, én Istenem, fogadd el az életem, hadd legyen egészen a Tiéd.” Ez a feltétele annak, hogy a ránk vonatkozó isteni szeretettervet mélyebben megértsük és felfedezzük. Miért? Mert mi tulajdonképpen Isten számára vagyunk teremtve. Isten alkotott meg minket úgy, hogy magunkat szabadon ajándékozzuk Neki. Ha mi felé fordulunk, akkor az nem megy úgy „csak egy kicsit”. Isten nem egy a sokszínű kínálatból, amiből mi önállóan válogathatunk, ma ezt, holnap azt: egy új autó, egy baráti kapcsolat a jó társaságban, egy kicsi a Jóistenből, aztán egy lebilincselő olvasmány. Isten nem úgy kínálja fel magát az embereknek, mint a sok érték egyikét. Ő egyetlen és minden akar lenni számunkra. Ha tehát azt mondjuk: „Istenem, Te vagy a mindenem, tegyél velem, amit akarsz”, akkor nemcsak emberi természetünket engedjük szóhoz jutni, hanem Istent is. Ő teljesen a maga képére teremtett bennünket, szeretne minket egészen a maga számára. De ezt nem lehet egy szuszra egyszer s mindenkorra elintézni. Az időben élünk. Minden nap egy újabb kihívást hoz. Ezért a keresztény ember élete egy harc ezért a “mindenért”.

(Tilman atya)

A nagyhét minden napját és eseményeit szeretnénk együtt, a házasságunkba beengedve, mélyen átélni. Lelkigyakorlatunk célja és csúcspontja, hogy a Húsvét elérkezzen a kapcsolatunkba és (új) küldetést adjon. A nagyhét szervesen és elválaszthatatlanul a feltámadás misztériumához tartozik. Hitünk és életünk legdrámaibb igazságainak az átélendő órái. Adjunk időt és teret arra, hogy ketten és magunkban is együtt rezdüljünk az Egyház liturgiáival és a lelkigyakorlatunk ritmusával.